

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφῆσιον ὁδ. Ἐρμού—261

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναϊδος» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἀρχιτέκτων τις ἔλεγεν εἰς τὸν γείτονα αὐτοῦ ἡμέραν τινά: Ἐξετάζων τὴν οἰκίαν σου εἶρον ὅτι τὰ θεμέλια αὐτῆς εἶναι ἐπισφαλῆ· δύναται μὲν νὰ ἀντίσχη ἐπὶ ὀλίγα ἔτη, ἀλλὰ δύναται κατὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ γίνῃ σωρὸς ἐρείπιων· σὲ συμβουλεύω νὰ ἐπιστήσῃς ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχήν σου. Ἄλλ' ὁ γείτων ἀπήντησεν ἀμερίμνος: Τὸ γνωρίζω, τὸ ἐγνωρίζον πρὸ πολλοῦ καιροῦ· καὶ σκοπεύω νὰ φροντίσω μίαν ἐκ τῶν ἡμερῶν τούτων, ὅταν δὲν θὰ ἔχω πολλὰς ἀσχολίας. Ἐχω τὴν στιγμήν ταύτην μίαν ὅλως ἐκτακτὸν εὐκαιρίαν νὰ κερδήσω χρήματα καὶ δὲν δύναμαι νὰ φροντίζω νῦν εἰς τοιαῦτα πράγματα. Ἄλλὰ θὰ φροντίσω μίαν ἡμέραν. Ἄς εἰπώμεν περὶ ἄλλου τώρα καὶ μὴ μὲ ἐνοχλῆς μὲ αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν.

Τοῦτο βεβαίως φαίνεται παράδοξον· οὐδεὶς ἔχων τὸν νοῦν του δύναται οὕτω νὰ λαλήσῃ· ἠκούσατέ ποτε ἄνθρωπον ν' ἀπαντᾷ οὕτω πως εἰς τὰς περὶ διορθώσεως τῆς οἰκίας του συμβουλάς;

Καὶ ὅμως πολλοὶ πιστεύουσιν εἰς τὴν Γραφήν ὡς ἀληθῆ. Γινώσκουσιν ὅτι εἶναι ἀδύνατον τὸ τέρμα τοῦ βίου· καὶ ὅμως ἀναβάλλουσι τὴν προπαρασκευὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ

ἔτος εἰς ἔτος ἀκριβῶς ὡς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀνέβαλλε τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς οἰκίας.

ΟΙ ΒΟΝΑΠΑΡΤΑΙ

Καθίσταται ὁσημέραι πρόδηλον, ὅτι ὁ Πρίγκιψ Ἱερώνυμος Ναπολέον εἶναι ὁ μόνος τῶν Βοναπαρτῶν ὅστις δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας, καὶ ὡς ὁ ὑποψήφιος τῶν Γάλλων Αὐτοκρατορικῶν εἰς τὸν θρόνον, ὅταν ποτὲ εὐδοκιμήσῃ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλὰ οὐδὲ καὶ οἱ ἄγαν βοναπαρτισταὶ δύναται νὰ ἐνωθῶσι πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ ὡς διαδόχου τῶν Ναπολεόντων, διότι αἰείποτε ὑπῆρξεν ἀντιδημοτικὸς παρ' αὐτοῖς καὶ τῷ λαῷ ἐν γένει. Ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ εἶχε τέσσαρας ἀδελφοὺς. Ὁ Λουκιανὸς καὶ Ἰωσήφ ἦσαν πρεσβύτεροι αὐτοῦ. Ὁ Λουκιανὸς προσέβαλε τὸν αὐτοκράτορα, καὶ τοι δὲ ὁ πρεσβύτερος, ἀπεκλείσθη ἐπισήμως τῆς διαδοχῆς. Ἐντεῦθεν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ οὐδεμίαν ἔχουσι προσδοκίαν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐξουσίαν· ζῶσιν ἡσυχῶς ἐν ἰδιωτικῷ βίῳ. Εἰς ἐξ' αὐτῶν ὁ Λουκιανὸς κατοικεῖ ἐν Λονδίῳ, σπουδάζων ἐπιστήμην, ὁ ἕτερος ὁ Πέτρος κατέστη διάσημος πρό τινων ἐτῶν διὰ τοῦ φόνου τοῦ Βίκτωρος Νουάρ· μετέπειτα ὑπῆγεν εἰς Λονδίνον ἔνθα ἡ σύζυγός του ἠνέφξε κατάστημα ραπτικῆς· νῦν δὲ διατελεῖ ἐν Παρισίοις, πάσχων δεινῶς ἐκ πενίας. Ὁ Κάρλος κατοικεῖ ἐν Ῥώμῃ· καὶ αἱ θυγατέρες του ἐνυμφεύθησαν μετὰ προσώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἰταλικὴν ἀριστοκρατίαν. Ὁ Κάρλος εἶχεν ἐξ τέκνων. Ἐν συνόλῳ ἡ οἰκογένεια τοῦ προγραφέντος Λουκιανοῦ εἶναι ἡ μᾶλλον παραγωγὸς, τῶν ἀπογόνων τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν ἐχόντων λίαν περιορισμένον ἀριθμὸν διαδόχων.

Ὁ Ἰωσήφ Βοναπαρτής, ὁ ἐπόμενος κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἡλικίας, ἦτο βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως εἴτα δὲ τῆς Ἰσπανίας. Ἀπέβίωσεν ἄτεκνος. Οὕτω δὲ ὁ Λου-

δοβικός και 'Ιερώνυμος ἦσαν οἱ νόμιμοι διάδοχοι τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, τοῦ Δουκὸς τοῦ Ράιχστάτ.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο βασιλεὺς τῆς Ὀλλανδίας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1841. Ὁ Ναπολέων Γ', ἦτον ὁ μόνος νόμιμος αὐτοῦ υἱὸς καὶ ὁ νεαρὸς Λουδοβίκος ὁ φονευθεὶς πρὸ μικροῦ ἐν Ἀφρική, ὁ μόνος νόμιμος αὐτοῦ ἐγγονός. Ἡ γραμμὴ αὐτοῦ ἐπομένως, ἐσθῆσθη ὡς ἡ τοῦ 'Ιωσήφ. Οἱ κληρονόμοι τοῦ 'Ιερωνύμου, τοῦ μόνου ἐτέρου ἀδελφοῦ, κληρονομοῦσι τὸ ἀξίωμα τοῦ μνηστῆρος τοῦ θρόνου.

Ὁ 'Ιερώνυμος εἶχε δύο τέκνα. Τὸ πρεσβύτερον εἶναι ἡ πριγκίπισσα Ματθίλδη· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας ἐν Γαλλίᾳ ἡ βασιλεία, αὐτὴ ἀποκλείεται τῆς διαδοχῆς. Τὸ νεώτερον εἶναι ὁ Πρίγκηψ 'Ιερώνυμος. Ὅταν ὁ Ναπολέων Γ', παρεδέρχθη νὰ βοηθήσῃ τὴν 'Ιταλίαν εἰς τὸν κατὰ τῆς Αὐστρίας πόλεμον, ἔθηκεν ὡς ὅρον ἵνα ἡ Νίκαια καὶ Σαβοῖα παραχωρηθῶσι τῇ Γαλλίᾳ, καὶ ὁ 'Ιερώνυμος νὰ δεχθῆ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ. Ἡ ὑπόληψις τοῦ πρίγκηπος τούτου δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀρίστων, λέγεται δὲ ὅτι αὐτὴ ἦτο σφοδρῶς ἐναντία εἰς τὴν διευθέτησιν ταύτην. Ὁ πατριωτισμὸς ὁμοῦ αὐτῆς ὑπερίσχυσε τῆς ἀποστροφῆς τῆς, καὶ ἐθυσίασε τὰ αἰσθήματά της εἰς τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος της. Ἡ 'Ιταλία ἠλευθερώθη, καὶ ἡ οἰκογένεια τῶν Βοναπαρτῶν ἀνῆλθεν εἰς ὑψηλοτέραν κοινωνικὴν θέσιν διὰ τοῦ συνδέσμου αὐτῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς Σαβοῖας. Ἡ ἔνωσις ὁμοῦ αὐτὴ ἀπέβη δυστυχῆς, ἀλλὰ διήρκεσεν ὀλίγα ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια τρία ἐγεννήθησαν τέκνα. Ἡ ἀπιστία τοῦ πρίγκηπος 'Ιερωνύμου ἦν τόσῳ προφανῆς, ὥστε ἐπὶ τέλους ἡ πριγκίπισσα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πλέον, καὶ νῦν οἱ δύο ζῶσι κευχιμένοι· πολλοὶ ἐγένοντο προσπάθειαι πρὸς συνδιαλλαγὴν, ἀλλὰ ἀπέτυχον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, ἐὰν ὁ 'Ιερώνυμος κατορθώσῃ τὸ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ ἀνέλθῃ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ἡ πριγκίπισσα θέλει ἐπανέλθει καὶ μετὰσχῆ τῶν τιμῶν αὐτοῦ. Ὑποτίθεται δὲ, ὅτι ἐὰν οὗτος πεισθῆ ἐπισήμως νὰ δεχθῆ τὸ μέρος τοῦ μνηστῆρος, αὐτὴ θέλει τότε πεισθῆ νὰ ζήσῃ ἐν Παρισίοις, οὕτω δὲ θὰ προσήλκεν διακεκριμένα πρόσωπα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πρίγκηπος, τὰ ὅποια θὰ ἐπηρεάζον κατὰ πολὺ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ, ἡ δὲ γαλλικὴ κυβέρνησις φοβουμένη μήπως προσβάλῃ τὴν 'Ιταλίαν δὲν θὰ ἐπενέβαινε εἰς τὰ σχέδια αὐτῆς. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲν θέλει πράξει, ἐὰν μὴ λάβῃ χρηστάς ἐλπίδας περὶ ἐπιτυχίας, διότι εἶναι τῶν ὑπερήφανος, ὥστε δὲν θὰ ἀνεχθῆ τὴν ταπεινώσιν ν' ἀναγκασθῆ, ὡς ἡ Εὐγενία νὰ φύγῃ κρύφα ἐκ τῆς Γαλλίας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ζῆ ἐν Μονκαλιέρη, κωμώπολιν τοῦ Τουρίνου. Ἡ ὑγεία αὐτῆς εἶναι καλὰ καὶ ἀποφεύγει τὸν θόρον τῶν πόλεων.

Ὁ πρίγκηψ Ναπολέων λέγεται ἔχων ἱκανότητα ἀν οὐχὶ βαθεῖαν, τοῦλάχιστον ποικίλην. Ὁ Ναπολέων Γ' τὸν ἐμίσει, διότι ἦτο πάντοτε εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν·

μισεῖται πρὸς τούτους παρὰ τῶν κορυφαίων αὐτοκρατορικῶν, διότι μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος ἦν προσκεκολλημένος εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα, μετὰ δὲ τὸ γεγονός τούτο οὐδὲν εἰς ἐξέφρασθη πῶς θεωρεῖ τὰς προσδοκίας τῶν αὐτοκρατορικῶν περὶ παλινορθώσεως τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου ἐν Γαλλίᾳ.

Οἱ περὶ διαδοχῆς νόμοι οἱοὶ καθιδρύθησαν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος πρώτου δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς ἄλλον νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του. Ἐρρέθη ὅτι θὰ ἐξελέγετο ὁ υἱὸς του εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην τιμὴν, γνωστὸς ὡς πρίγκηψ Βίκτωρ. Ἐγεννήθη οὗτος τὸ 1862, ἔχει δὲ ἡλικίαν 17 περίπου ἐτῶν. Λέγεται ὅτι ὁμοιάζει τῷ πάππῳ αὐτοῦ Βίκτωρι Ἐμμανουήλ, ἔχων τὴν αὐτὴν φυσικὴν δύναμιν, τὸν αὐτὸν περιορισμὸν τῆς διανοίας, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνάθεκτα πάθη· εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν θὰ καταστῆ δημοτικώτερος τοῦ πατρὸς του.

Λέγεται ὅτι οἱ Βαναπάρται ζῶσιν ἡσυχῶς. Δὲν εἶναι τόσον πλούσιοι ὡς αἱ λοιπαὶ ἡγεμονικαὶ οἰκογένειαι τῆς Εὐρώπης· δὲν ἀπῆλαυσαν τῆς ἐξουσίας ἐπὶ πολλὸν χρόνον ὥστε νὰ δράξωσι εὐρέως πλοῦτος· τὸ στάδιον αὐτῶν ὑπῆρξε δυσελλῶδες· ἀνῆλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν διὰ βίας, καὶ πολλὰς κτήσεις αὐτῶν ἀπώλεσαν ἐκ τῶν ἀτυχημάτων. Ἐὰν δὲν ἐπανέλθωσι πλέον εἰς τὸν θρόνον αὐτῶν ἐν Γαλλίᾳ τούτο θὰ προσέλη οὐχὶ ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῶν κωλύουσιν αὐτοὺς τοῦ νὰ ἐπιχειρήσωσι τοιοῦτον τόλμημα, ἀλλὰ διότι ἡ ἐποχὴ ἦλθεν καθ' ἣν ἡ τυχοδιωξία δὲν ἔχει τὰς εὐκαιρίας τὰς ἄλλοτε.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

Φίλος μου τις ἔχων νὰ ὀδηγήσῃ συγγενῆ του νέαν εἰς Μαργάτην (Ἀγγλίας) ἔμεινε ἡμέρας τινὰς διὰ νὰ χαρῆ τὴν θαλασσίαν αὐρανὸν· μίαν νύκτα ἀφουπνίσθη αἰφνιδίως ὑπὸ φωνῆς, ἥτις ἐφαίνετο οὕσα πολλὰ πλησίον του καὶ ἔλεγε δι' ἰδιαιτέρου τόνου, «Ραμσαγάτη! Ραμσαγάτη!» Ἀνεζήτησε πόθεν ἤρχετο ἡ φωνὴ αὐτῆ, πλὴν εἰς μάτην ἦτο λοιπὸν ὄνειρον; ἔδοκίμασε νὰ κατακλιθῆ, ὅτε ἐκ νέου ἀντήχησαν αἱ αὐταὶ λέξεις «Ραμσαγάτη! Ραμσαγάτη!» Τὴν φορὰν ταύτην κατέβη ἐκ τῆς κλίνης, ἵνα ζητήσῃ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν Ἐφιάτην ἢ κακὴν ἀστεϊότητα φίλου τινὸς κευχιμένου ἐν τῷ δωματίῳ του· ἀλλὰ τὴν τρίτην φορὰν αἱ ἴδιαι λέξεις ἐπανελήφθησαν διὰ τόνου προστακτικοῦ ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον πλέον νὰ ἐπανακλιθῆ. Ἀλλ' ἐκπεπληγμένος διὰ τὸ παράδοξον ἐνεδύθη καὶ ὑπέικων εἰς τὴν πρόσκλησιν διευθύνθη διὰ τῆς πρώτης ἀμάξης εἰς Ραμσαγάτην.

Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς πόλεως ταύτης, ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματός της ἀναπτύξεις τῆς ὑψομένης παλιρροίας καὶ σκεπτόμενος καθ' ἑαυτὸν ἐὰν δὲν ἦτο πράγματι τρελλός· ἐντοσούτω ἡ ἐνθύμνησις τῆς τριῶν ἐπαναληθούσης προσκλήσεως, διέμενε τῶν ζωνρὰ εἰς τὴν ἀκοήν του, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν ἤκουεν ἀκόμη.

Οὕτω βραδίῳ συνήντησε φίλον του τινὰ ὅστις τὸν προσεκάλεσε εἰς δεῖπνον, μετὰ τὸ ὅποιον ἐπανῆλθον ἐκ νέου ἀμφοτέρω εἰς τὸ παράλιον, καὶ ἐνῶ συνώμιλουν ἐπλησίασαν εἰς ὄρμισκον τινὰ προφυλαττόμενον ἀπὸ βράχους, οἵτινες ἐσχμάτιζον ἀληθῆς λουτρὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πολλοὶ νέοι ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ κολυμβᾶν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν πλέον ῥιψοκίνδυνος τῶν ἄλλων ἐφαινετο δοκιμάζων μεγάλην εὐχαρίστησιν μαχόμενος κατὰ τῶν κυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀφέθη νὰ σύρεται ὑπὸ τῆς παλιρροίας, αἰφνης δὲ ἐγενεῖν ἀφανῆς καλυφθεὶς ὑπὸ κύματος καὶ ὁ φίλος μου, ὅστις ἐπερίμενε νὰ τὸν ἐπαινίδη ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ κύματος ματαιῶς ἀνεζήτηε αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Νὰ ἐπνίγη;

Πάραυτα ὁ φίλος μου διευθυνθεὶς πρὸς τοὺς ἄλλους κολυμβητὰς, οἵτινες οὐδὲν εἶχον ἰδεῖν ἠρώτησε τίς μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ὁ ἐπιτηδεϊότερος δεῖξας συνάμα τὸ μέρος ἐνθα ὁ σύντροφός των εἶχε βυθισθῆ, καθόσον ὁ ἴδιος δὲν ἐγίνωσκε νὰ κολυμβᾷ.

Εἰς γενναίως νεανίας παρουσιάσθη καὶ κολυμβῶν ταχέως ἔφθασεν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ἐνθα βυθισθεὶς ἐπέτυχε νὰ συλλάβῃ τὸν πνιγέντα καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸ παράλιον ἐν τοιαύτῃ ἀναισθησίᾳ, ὥστε ἐφαίνετο νεκρός.

Χωρὶς στιγμῆς ἀπώλειαν μετέφερον αὐτὸν ἐν τῇ πλησιεστέρᾳ οἰκίᾳ καὶ ὁ φίλος μου ὅστις εἶχεν ἀκούσει περὶ διαφόρων τρόπων ἐφαρμοστέων ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ἔθετο αὐτοὺς εἰς ἐνέργειαν γενναίως· προσέτριψε τὸ σῶμα, ἔκαμεν ἐμφυσήσεις εἰς τε τὸ στόμα καὶ τοὺς ῥώθωνας τοῦ πνιγέντος, ἀλλ' ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὅλαι αἱ προσπάθειαι ἐφαίνοντο μάταιαι· οἱ παριστάμενοι ἐδήλωσαν ἐπανειλημμένως, ὅτι δὲν εἶχον πλέον τίποτε νὰ κάμωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ παύσῃ τὰς προσπάθειάς του· ἐσωτερικὴ τις ὠθησις τῷ ἔδιδε ἔκτακτον ἐνεργητικότητα. Αἱ ἰδίαί του δυνάμεις ἐξητλούοντο ἐν τούτοις, ἀλλ' ἐπέμενε ἀκόμη. Τέλος ἀνεφάνησαν ἀσθενῆ τινὰ σημεῖα ζωῆς, τότε τὸν ἔθεσαν εἰς προητοιμασμένον λουτρὸν μετ' ὃ τὸν ἐξῆλπωσαν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Μετ' ὀλίγον ἐπρόφερε λέξιν τινὰ, ἔπειτα μετὰ μικρὰν σπασμωδικὴν κίνησιν ἀπεκοιμήθη. Ὁ φίλος μου ἔμεινε πλησίον του καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου του, ὅταν δὲ ὁ σωθεὶς ἐξύπνισεν ἔδειξε τὴν μεγαλύτεραν ἐκπληξιν πᾶς εὐρέθη ἐκεῖ καὶ ἠρώτησε τίς ἦτο πλησίον του· ἐφαίνετο δὲ, ὅτι πέπλος λήθης ἐρίφθη ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν κατεδυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν μέχρι τῆς ἀφουπνίσεώς του.

Μετὰ πολλῶν προφυλάξεων τοῦ ἔκαμαν γνωστὸν τὸ συμβάν. Τότε μ' ὄλας τὰς συστάσεις τοῦ νὰ μὴ παραχθῆ, ὤρμησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας ἐκεῖνου, ὅστις τὸν ἔσωσε, ἔκραζε μετὰ δακρύων, ὡς εἶπε πλέον παρὰ πατῆρ μου! Ὁ φίλος μου ἐπέστρεψε τὴν ἐπαύριον εἰς Μαργιάτην, ἐνθα διηγήθη τὸ παράδοξον τούτο συμβάν.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν προσεκλήθη εἰς τὴν ἐνιαύσιον συνέλευσιν τῆς ἐταιρίας τῶν σωτήρων. Διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως αἱ θύραι ἠνοιχθήσαν καὶ ὄμιλος ἀνθρώπων σωθέντων διὰ τοῦ ἠρωϊσμοῦ τοῦ πλησίον των, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Αἰφνης καὶ ἡ καρδιά του ἐσκίρτησε, διότι ὁ νεανίας, ὅστις εἶχε παλαίσει πρὸς τὸν θάνατον, ἐπροχώρησεν ἐν ἀκαρεῖ πρὸς αὐτὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τοῦ εὐεργέτου του, ἡ συγκίνησις του ὑπῆρξεν ἰσχυρὰ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ ἐγκατέλειπε τὰς τάξεις καὶ ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ σωτήρος του τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μετ' ἀγάπης, ἥτις ἔκαμε τοὺς περιεστώτας νὰ χύσωσι πολλὰ δάκρυα.

Κατόπιν ὁ πρόεδρος ἐκάλεσε τὸν φίλον μου καὶ τῷ προσέφερε μετὰλλιον τῆς Ἐταιρίας συνοδεύσας αὐτὸ διὰ πολλῶν συγχαρητηρίων. Ὁσάκις ὁ φίλος μου παρεκαλεῖτο νὰ διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν ταύτην δὲν ἔλειπε τοῦ νὰ εὐχαριστῆ τὸν Θεόν, διότι τὸν ὤθησε δι' ἑνὸς τρόπου ἀκαταμαχητόν, ἵνα μεταβῆ εἰς Ραμσαγάτην καὶ σώσῃ τὴν πολύτιμον ταύτην ζωὴν.

Διηγούμενοι τὸ πραγματικὸν τούτο γεγονός δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ τὸ παραλληλίσωμεν μετ' ἄλλο ἀναγόμενον εἰς πολὺ ὑψηλοτέραν σφαῖραν. Συλλογιζόμεθα τὴν εὐτυχίαν ἐκεῖνων, οἵτινες διὰ τῶν προσπαθειῶν των ἔσωσαν ἀδελφὸν τινὰ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν πικρῶν κυμάτων τῆς ἀμαρτίας ἢ τῆς ἀνομίας καὶ ἐπανέφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἐνάρετον ζωὴν τῶν ὑπὸ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ ἐξαγορασθειῶν ψυχῶν.

Ὅποια διαχύσεις χαρᾶς ἐσονταὶ δι' αὐτοὺς κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἀνταποδόσεως!

«Καὶ οἱ συνοτεῖ θελοῦσιν ἐκλάμψει ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος· καὶ οἱ ἐπιστρέφοντες πολλοὺς δικαιοσύνην, ὡς οἱ ἀστέρες, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων». Δανιὴλ ιβ' 3. ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

ΡΩΣΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἡ σύζυγος εὐπόρου τινὸς χωρικοῦ ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Κρεμενέτς ἀπετάθη εἰς τὸ δικαστήριον παραπονομένη κατὰ τοῦ συζύγου της, ὅτι κτυπᾷ καὶ βασανίζει αὐτὴν καὶ ὅτι δὲν δίδει εἰς αὐτὴν τροφήν καὶ ἀρίνει αὐτὴν νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ὅτι ἔδωκεν αὐτὴν γυμνὴν εἰς πάσσαλον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἶπεν εἰς τοὺς διαβάτας νὰ τὴν κτυπῶσι, τούτο δὲ ἐπραττεν αὐτός, ὅταν ἐκεῖνοι ἤρουντο. Τὸ ἀπάνθρωπον κτήνος εἶχε μάλιστα προσδέσει αὐτὴν πρηγῆ. Ἐν τοιαύτῃ δὲ θέσει διατελοῦσα ἐπέθηκε σωρὸς λίθων καὶ βάρη ἐπὶ τοῦ σώματός της.

Ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τῆς συζύγου τὸ δικαστήριον, καὶ τοῖς μὴ παρασταθέντος τούτου νὰ ἀπολογηθῆ, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἄθωον, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ σύζυγος ἔχει πλήρως δικαίωμα νὰ κτυπᾷ τὴν σύζυγον, ἐὰν τὸ θέλῃ, διότι, λέγει τὸ σοφὸν δικαστήριον, δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ἀγνοῆ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν ἔληξεν ἕως ἐδῶ, τὴν

επομένην ο σύζυγος δρασυνθείς εκ τῆς ἀθωώσεως, ἔφερε κατηγορίαν κατὰ τῆς συζύγου του, καὶ τὸ δικαστήριον ἐκήρυξεν αὐτὴν ἐνοχὸν διατάζαν μαστίγωσιν δημοσίᾳ καὶ ἐν ἀκαρεὶ ἐκτελεσθησομένην.

ΓΕΩΡΓΙΑΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Μαύρης Θαλάσσης, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κιρκασίας, κείται ἡ πλουσία

ροι, Ὅσοι καὶ Ἀρμένιοι καὶ λαλοῦσι τὴν γεωργιανὴν καὶ ἀρμενικὴν διάλεκτον, ὑπάρχουσι δὲ καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἰσῆχθη εἰς τὴν Γεωργίαν τὸ 370 ἐξ Ἀρμενίας, ἐπικρατεῖ δὲ ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ μειγμένη μετὰ μωαμεθανικῶν καὶ εἰδωλολατρικῶν ἐθίμων. Αἱ γυναῖκες ὡς καὶ οἱ ἄνδρες διακρίνονται διὰ τὸ κάλλος αὐτῶν, ἀλλ' ἐκείναι βιάπτουσι τὰς ὄφρας μελαίνας ἐνοῦσαι αὐτὰς ἐν μιᾷ σειρᾷ διὰ τῆς βαφῆς, χρωματίζουσι

ῥωσικὴ ἐπαρχία τῆς Γεωργίας, προσταζομένη ἀπὸ τῶν βορείων ἀνέμων διὰ τοῦ Καυκάσου. Τὸ κλίμα αὐτῆς εἶναι τόσο μαλακόν, ὥστε ἐν πολλοῖς αὐτῆς μέρεσι τὰ δένδρα ἀνθοῦσι καὶ παράγουσι καρποὺς δις τοῦ ἔτους, ἀλλὰ τὰ πυκνὰ αὐτῆς δάση κωλύουσι τὴν ἐλευθέραν τοῦ ἀέρος κυκλοφορίαν καὶ προξενούσιν ἀσθενείας. Ἡ ἀμπελος εἶναι ἐνταῦθα ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει. Οἱ κάτοικοι εἶναι πρὸ πάντων Κοζάκοι, Τάρτα-

δὲ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰς χεῖρας δι' ἐρυθρᾶς καὶ λευκῆς βαφῆς. Ἡ μέθη ἐπικρατεῖ ἐν τῇ Γεωργίᾳ, σύζυγοι δὲ ἐνίοτε πωλοῦσι τὰς ἰδίας συζύγους καὶ τὰς θυγατέρας των συχνότατα.

ΡΑΦΑΗΛ

Ὁ Ῥαφαήλ Σάντσιος ἀνεδείχθη μέγιστος πάντων

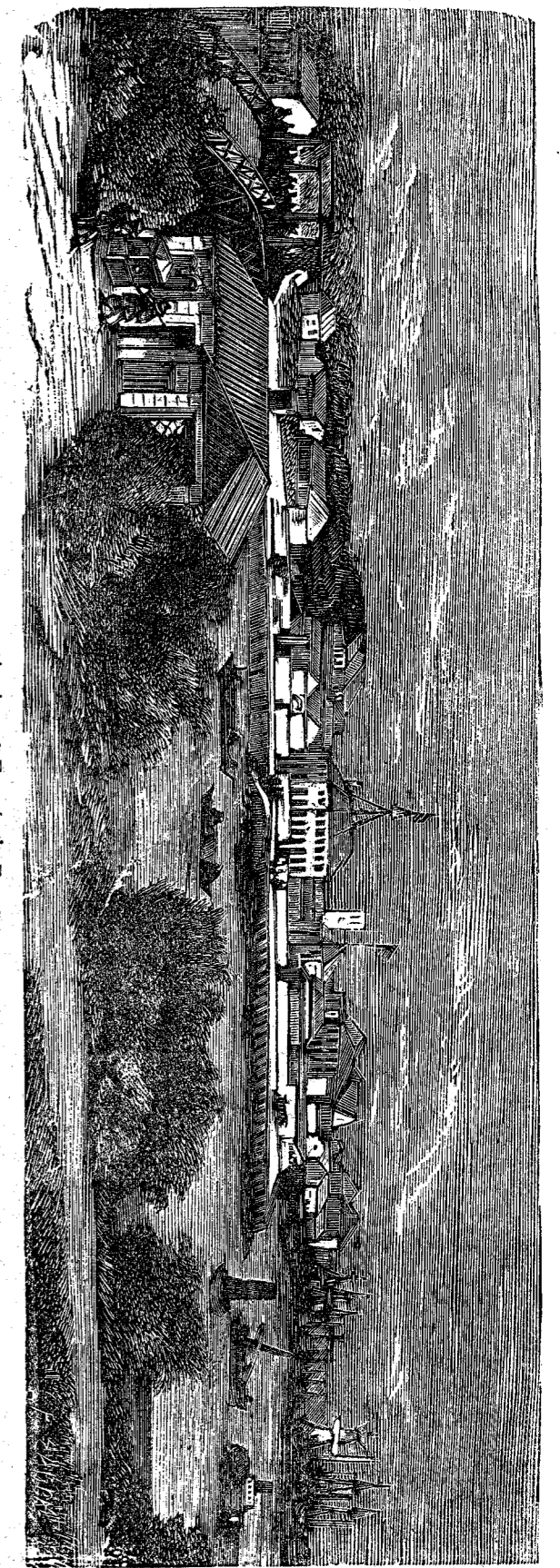
τῶν νεωτέρων ζωγράφων. Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ Ἰταλικῇ πόλει Οὐρβίνῳ τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τοῦ 1483. Παιδίον ἐτι εἰδείκνυε τὴν πρὸς τὴν ζωγραφικὴν κλίσιν του, διότι τὰ πρῶτά του παιγνίδια ἦσαν ἐργαλεῖα τῆς τέχνης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἰς τοσαύτην περιωπὴν ἀνύψωσε βραδύτερον, ὅτε τὸ παιδίον ἠνδρώθη.

Ὁ πατὴρ του Ἰωάννης ζωγράφος καὶ αὐτὸς μέτριος μὲν, ἀλλὰ καὶ λίαν μετριόφρων, βλέπων τὴν δεξιότητα τοῦ μόλις δεκατριετοῦς υἱοῦ του καὶ θέλων νὰ μὴ τὸν ἀδικήσῃ τὸν ἔφερον εἰς Περουγίαν πρὸς τὸν ἐπίσημον τότε ζωγράφον Βανούκιον τὸν Περουγίνον, ὅστις παρατηρῶν τὰ δοκίμια τοῦ μικροῦ Ῥαφαήλ, προεῖδε τρόπον τινὰ τὸ ἐνδοξον αὐτοῦ μέλλον, καὶ τὸν ἐκράτησε πρῶτον μὲν ὡς μαθητὴν, ἔπειτα δὲ καὶ ὡς συνεγάτην. Ὁ Ῥαφαήλ κατὰ τὸ ὀκταετὲς διάστημα (1495—1504) καθ' ὃ διέμεινε παρὰ τῷ Περουγίνῳ τόσο ἐπιτυχῶς ἐμιμήθη τὸν διδάσκαλόν του, ὥστε ἐν ἐξλεπέτις εἰκόνα τινὰ ἐξεληθούταν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Περουγίνου, ἢ το ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ ἐάν αὐτὴ ἦτο ἔργον τοῦ διδασκάλου, ἢ τοῦ μαθητοῦ. Ἐν δὲ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἔργων εἶναι εἰκὼν ἐπιγραφομένη «ἀραβῶν τῆς Παρθένου» σωζομένη ἐν Μεδιολάνοις, ἣν ἐζωγράφησεν ὁ Ῥαφαήλ δεκαπενταετῆς ὢν.

Ἐν ἔτει 1503 ἀνεδέχθη νὰ ἐξαικονίσῃ ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Σιένης τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ζωῆς Πίου τοῦ Β'. καὶ ἐκτοτε κατέστη εἰς ἀμίλλαν μετὰ τῶν πρώτων καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς του δηλ. τοῦ Λεονάρδου, Δεβίγκη, Βαρθολομαίου καὶ συνεμερίσθη μετ' αὐτῶν τὴν δόξαν των. Ἐν ἔτει 1508 ὁ θεὸς του Βραμάντης, ἀρχιτέκτων τοῦ Πάππα Ἰουλίου τοῦ Β'. προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς Ῥώμην καὶ κατέπεισε τὸν Πάππαν ν' ἀναθέσῃ αὐτῷ τὴν δι' εἰκόνων διακόσμησιν ἐπὶ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Βατικανοῦ.

Ἐργαζόμενος δὲ ὁ Ῥαφαήλ ἐπὶ ἑννέα ὄλα ἔτη (1508—1517) κατεκόσμησε δι' ἀριστουργημάτων τὰς τέσσαρας αἰθούσας τοῦ Βατικανοῦ. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ εἰκονίζεται ἀφ' ἐνὸς ἡ «συζήτησις περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας», ἣτις κοινῶς καλεῖται Θεολογία, ὅπου παρίσταται ἐν μὲν τῷ οὐρανῷ ἡ Ἁγία Τριάς μετὰ τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ δὲ τῆς γῆς ὁ Χριστὸς περιστοιχούμενος ὑπὸ Πατριαρχῶν Ἀποστόλων, Ἁγίων ἄλλ. Ἀπέναντι τῆς Θεολογίας εἶναι ἡ Φιλοσοφία γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σχολητῶν Ἀθηνῶν ἐν ἣ βλέπει τις πάντας τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας φιλοσόφους. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ Παρνασσὸς ἢ ἡ Ποίησις πάντες δηλ. οἱ ποιηταὶ μετὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ μουσηγέτου Ἀπόλλωνος κρατοῦντος τετράχορδον. Ἐν αὐτῇ ἰδίᾳ θαυμαστὴ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Ὀμήρου. Ἀπέναντι τῆς Ποιήσεως εἶναι ἡ Νομοθεσία.

Ἡ δευτέρᾳ αἰθούσα ὀνομάζεται τοῦ Ἡλιοδώρου αἰθούσα καὶ περιέχει τὸν Ἡλιόδωρον διωκό-

Αἰθὴν τοῦ Σιγλά, ἐν Σικκῇ.

μενον εκ του ναου, τον Αττίλαν φεύγοντα, την απευθερωσιν του Αγ. Πέτρου κτλ.

Η τρίτη ή της Πυρκαϊάς του Προαςείου ονομαζομένη, περιλαμβάνει την εικόνα της Πυρκαϊάς ταύτης, και την στέψιν του Καρλομάγνου.

Η δέ τετάρτη λέγεται Αϊθουσα του Κωνσταντίνου, διότι εν αυτή εικονίζεται ή νίκη του Κωνσταντίνου κατά του Μαξεντίου δηλ. ή νίκη του χριστιανισμού κατά της ειδωλολατρίας, και ή βάπτισις του Κωνσταντίνου.

Τῷ 1814 αποθανόντος του Ιουλίου Β'. διεδέχθη αυτόν Λέων ο Ι'. ὅστις μιμούμενος τὸν προκατόχον του, ἐπροστάτευσεν τὴν καλλιτέχνιαν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὁ αἰὼν οὗτος ὠνομάσθη Αἰὼν Λέοντος τοῦ Ι'. Μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανε καὶ ὁ Βραμάντης εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου διώρισεν ὁ Λέων τὸν Ῥαφαὴλ ἀρχιτέκτονα τοῦ Αγ. Πέτρου καὶ τοῦ Βατικανοῦ, τὰς Παστάδας τοῦ ὁποίου κατεκόσμησε διὰ 52 μικρῶν ἐλαιογραφιῶν, αἱ ὁποῖαι κοινῶς ὠνομάζονται Ἀγία Γραφή τοῦ Ῥαφαήλ, διότι ἐν αὐταῖς περιέχεται ὅλη ἡ Ἱερά Ἱστορία ἀπὸ Γενέσεως μέχρι τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ἐξ ὧν διαπρέπει ἰδίως ἡ πρώτη εἰκὼν ἡ παριστώσα τὸν Πλάστον δημιουργοῦντα τὴν γῆν ἐκ τοῦ χάους.

Φραγκίσκος ὁ Α'. ἐπειράθη νὰ προσελκύσῃ τὸν Ῥαφαὴλ εἰς Γαλλίαν, ἀλλὰ μὴ κατορθώσας τούτο ἠέλησε τοῦλάχιστον ν' ἀποκτήσῃ διάφορα ἔργα τῆς χειρὸς του. Ἐγραψε λοιπὸν ὁ Καλλιτέχνης οὗτος τὸν Ἀγιον Μιχαὴλ, καὶ τὸ βρέφος Ἰησοῦν μετὰ τῶν γονέων του.

Τὸ τελευταῖον ἔργον αὐτοῦ ὑπῆρξε ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος, τὸ κάλλιστον ἀριστοτέχνημα, ὅπερ παρήγαγε ποτε ἡ ζωγραφικὴ εὐρίσκειται δὲ ἐν τῷ Βατικανῷ καὶ ἐξετιμήθη 2,000,000 φράγκων. Ὁ Ῥαφαὴλ ἐσύστησε τὴν καλουμένην Ῥωμαϊκὴν Σχολὴν, καὶ ἀνέδειξε πλήθος ζωγράφων πρώτης τάξεως μετὰ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ Ἰούλιος ὁ Ῥωμαῖος. Οἱ ἐνδοξοὶ οὗτοι μαθηταὶ ἐβόηθον αὐτὸν εἰς τὰ ἔργα του καὶ ἐξετέλουν ἐν μέρει τὰ σχέδιά του πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ὁ Ῥαφαὴλ ἀπέθανε τῷ 1520 Ἀπριλίου 7, ἡμέραν Μεγάλην Παρασκευὴν καθ' ἣν ὥραν ἀπέθνησκε καὶ ὁ Σωτῆρ, κατὰ τὸ τριακοστὸν ἑβδομὸν ἀκριβῶς ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εἶχε δὲ ἐπιστεύσει τὸτέλος αὐτοῦ οὐ μόνον δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ καταχρήσεων ἐν ταῖς ἡδοναῖς. Ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ πᾶν εἶδος τελειότητος, τὴν τῆς φαντασίας, τῆς γραφίδος, τοῦ χρωματισμοῦ, τῆς χάριτος καὶ γλαφυρότητος, τῆς ζωηρότητος, φυσικότητος καὶ ἰδανικότητος. Δικαίως δὲ ὠνομάσθη Ὁ μὴ ρος τῆς Ζωγραφικῆς.

Τὸ λείψανόν του μετακομισθὲν εἰς τὸ Πάνθεον, κατετέθη ἐντὸς παρεκκλησίου, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα ἐπέγραψαν ἐπὶ τοῦ τάφου του δίστιχον ἐπιγράμμα, λέγον:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Ῥαφαὴλ, τὸν ὁποῖον ἡ τῶν πάντων γενέτειρα φύσις, ζῶντα μὲν ἐφοβήθη μήπως

τὴν ὑπερβῆ, τὴν δὲ ἀποθανόντος αὐτοῦ, φοβεῖται μήπως καὶ αὐτὴ συναποθάνῃ.»

(Ἐκ Πατρῶν). ΝΙΚΟΛ. Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

Η ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰς τὴν Γερμανίαν μᾶλλον παρ' εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν καλλιεργεῖται ἡ συνεταιρικὴ φωνητικὴ μουσικὴ, ἡ καλὴ δὴλονότι ἐκείνη μουσικὴ εἰς ἣν πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ μέρος, καὶ δι' ἧς ἄδονται τὰ εὐθυμα ἐκείνα ἄσματα, ἅτινα εἰσὶν ἡ ψυχὴ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Καὶ τὰ μὲν ἄσματα παρήλλαξαν ὀλίγον ἀπὸ τῆς 15'. ἑκατονταετηρίδος. Τοὺς παλαιούς ὁμοῦς συρμούς ἐπὶ τῆς μουσικῆς εὐρίσκουμεν ἐπικρατοῦντας καὶ κατὰ τὴν 10'. ἑκατονταετηρίδα. Ἡ μουσικὴ εἶναι γενικὸν μᾶθημα εἰς τὴν Γερμανίαν, οὐδεὶς ὅμως τῶν διδασκάλων συγχωρεῖται νὰ μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, ἐὰν ἦναι ἀνίκανος τοῦ νὰ διδάξῃ τὰ στοιχεῖα τῆς μουσικῆς.

Ἐὰν ἀκούσῃς ἀριθμὸν τινα χωρικῶν νεανίδων ψαλλουσῶν εἰς ἄμπελόν τινα ἐν καιρῷ τρυγητοῦ, ἢ σῶμα τι στρατολογημένων ἀπερχομένων εἰς τὸ γυμνάσιον βεβαίως θέλεις τοὺς εὖρε ψάλλοντας κατὰ χοροῦς. Τὰ ἄσματα τοῦ *Bursehen* καὶ αἱ στροφαὶ τῶν Γερμανῶν σπουδαστῶν εἰσὶ γνωστά. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τῶν ὅσα ἀπαντᾷ ὁ περιηγητὴς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τῆς μουσικῆς εἰσὶν αἱ τερπναὶ οἰκογενειακαὶ ὁμηγύρεις, εἰς ἃς νέοι καὶ γέροντες, πατέρες καὶ υἱοὶ, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, φίλοι καὶ γείτονες, συνέρχονται, ἐξοδεύοντες μακρὰς καὶ εὐθύμους ἐσπέρας οὐδαμῶς ἄλλως εἰμὴ μετὰ μουσικῆς, χωρὶς νὰ ἐπιζητήσωσι καλλιτέραν ἄλλην διασκεδάσιν ψάλλουσι δὲ κατὰ χοροῦς. Εἰς ταύτας δὲ τὰς οἰκογενειακὰς καὶ φιλικὰς ὁμηγύρεις δύσκολα ποιήματα συνεχῶς διεκπεραιοῦνται μετὰ θραυμασίου καὶ εὐαρέστου τρόπου.

Αἱ ἑταιρίαι τῶν *Leedertafeln*, ἢ τῆς «Τραπεζῆς τῶν ἄσμάτων» ἔχουσι μεγάλην καὶ σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς γερμανικῆς μουσικῆς. Αὗται ἤρχισαν μετὰ τοῦ καθηγητοῦ *Zelter* τοῦ Βερολίνου, συνῆλθον δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1810, οἱ θεμελιώδεις δὲ νόμοι τῆς συστάσεως τούτων τῶν ἑταιρειῶν συνίστανται εἰς τὸ νὰ ψάλλωνται μόνον τὰ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἑταιρίας συντιθέμενα μέλη, τὰ ἄσματα δ' ἐν γένει γράφονται διὰ 4 ἀνδρῆς φωνᾶς (δύο ἡμιφώνους, καὶ δύο βαρυτόνους) ἐναλλάξ διὰ τε τὸν χορὸν καὶ διὰ μονωδίαν. Γράφονται δὲ καὶ ἄσματα διὰ τρεῖς ἢ ἑξ φωνᾶς διὰ διπλοῦς χοροῦς. Ἡ ἑταιρία δ' αὕτη εἶχεν ἀφοσιωθῆ κατ' ἀρχὰς εἰς φιλικὰς διασκεδάσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ μέλη αὐτῆς συνήρχοντο ἅπασι τοῦ μηνὸς μετὰ τὸ δεῖπνον. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἀπλουστάτης ἀρχῆς αἱ ἑταιρίαι διεσπάρησαν καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν καὶ κατεστάθησαν ὡς διωρυγες ἐκτεταμένης συγκοινωνίας τῶν τεχνιτῶν.

ΚΤΕΝΟΠΟΙΙΑ

Τὸ μεγαλειότερον κτενοποιεῖον τοῦ κόσμου κεῖται, ὡς λέγουσιν, ἐν Ἀβερδίκη τῆς Σκωτίας. Ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι τριάκοντα ἑξ κλίβανοι, ἔνθα χωνεύονται τὰ διὰ τὴν κτενοποιίαν κέρατα καὶ ὄστρακα χελωνῶν, ἑκατὸν δὲ καὶ εἰκοσι σιδηρὰ ἀτμοκίνητα πιεστήρια εὐρίσκονται εἰς ἀέναον κίνησιν, ἐκτυποῦντα τὴν μάζαν. Κόπτονται δὲ τὰ χονδρὰ κτένια διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ καὶ τὰ μὲν χονδρὰ ἐκτυποῦνται ἢ κόπτονται διὰ μιᾶς, διὰ δὲ τὰ λεπτὰ μεταχειρίζονται λεπτοὺς κυκλοτερεῖς πρίονας, ὧν τινὲς εἰσὶ τοσοῦτον λεπτοὶ, ὥστε εἰς μέτρον ἐνὸς δακτύλου δύναται νὰ κόψωσι 40 ὀδόντας καὶ εἰς διάστημα ἐνὸς λεπτοῦ νὰ περιστραφῶσι πεντακισχιλιάκις. Κατασκευάζονται δὲ παντοειδῆ καὶ παντόσχημα κτένια, ὧν ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς ἐτησίως συμποσοῦται περὶ τὰ ἐννεα ἑκατομύρια, ποσότης δυναμένη, ἐὰν ἀπλωθῇ κατὰ μῆκος νὰ καταλάβῃ ἑπτακοσίων περίπου μιλίων ἀπόστασιν. Ἡ ἐτησία κατανάλωσις βοείων μὲν κεράτων συμποσοῦται εἰς 30,700, ὀπλῶν δὲ εἰς 4,000,000, ἢ δὲ κατανάλωσις τῶν χελωνῶν ὄστράκων καὶ βουβαλείων κεράτων, ἐστὶν ἐξίσου μεγάλη. Ἡ ὀπλὴ ὑφίσταται ἑνδεκα διαφόρους ἐργασίας, πρὶν μετασχηματισθῆ εἰς κτένιον.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΥΩΝ

Κοράσιόν τι τῶν Μεδιολάνων ἔφερεν ἡμέραν τινα εἰς τὸν διδάσκαλόν της ὠραίαν ἀνοδοδέσμη, τὴν ὁποῖαν ἀπέθεσε διαρκοῦντος τοῦ μαθήματος ἐπὶ καθίσματος ἐν τῇ αὐλῇ μετὰ δὲ τὸ μᾶθημα, ἀνεζήτησαν παντοῦ τὴν ἀνοδοδέσμη, ἀλλ' εἶχε γίνεαι ἄφαντος χωρὶς νὰ δυνηθῶσι ν' ἀνακαλύψωσι τὸν κλέπτην.

Τὴν ἐπελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ διδάσκαλος μεταβάς κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὸν τάφον τοῦ πρὸ δύο ἔτων ἀποθανόντος υἱοῦ του, εὗρεν ὅλα τῆς ἀνοδοδέσμης τὰ ἄνθη ἐσκορπισμένα ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου. Ὁ φύλαξ τοῦ νεκροταφείου, τοῦ ἔκαμε γνωστὸν, ὅτι πρὸ πέντε ἡμερῶν ἤκουσε κύνα κλαίοντα εἰς τὴν θύραν τοῦ περιβόλου, καὶ ὅτι ἀνοίξας αὐτὴν, εἶδεν ἰσπανικὸν κύνα, καθήμενον πλησίον μεγάλης ἀνοδοδέσμης. Ἄμα δὲ, ἤνοιξε τὴν θύραν, ὁ κύων ἔλαβε τὴν ἀνοδοδέσμη καὶ ἐσπευσε τρέχων πρὸς τὸν τάφον τοῦ μικροῦ του κυρίου, ἔνθα καλῶν τὸν φύλακα, ἐπερίμενε μεθ' ὑπομονῆς, ὥστε οὗτος νὰ συνάξῃ ὅλα τὰ μεμαραμένα ἄνθη, διὰ νὰ τὰ ἀντικαταστήσῃ διὰ τῶν νέων, τὰ ὁποῖα ἔφερε.

Ἐνώπιον τοιοῦτου παραδείγματος πίστεως, δικαιοῦται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι μετὰ τῶν ζῶων εὐρίσκονται ἐνίοτε αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα λείπουσιν ἀπὸ πολλὰ ἀνθρώπινα πλάσματα. Ὁ κύων προπάντων εἶναι πιστὸς φίλος καὶ δοκιμάζει βεβαίως ζῶηράν ἠθικὴν θλίψιν, ὅτα τὸν κακομεταχειρίζονται ἐκείνοι πρὸς οὐδ' προσφέρεται μετὰ τοσαύτης πίστεως.

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ὁ καθιστῶν φανερόν ἐλάχιστον μέρος ἀποκρύφου τινὸς πράγματος δὲν ἔχει πλέον τὸ λοιπὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

* * * Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ πάλη, δὲν εἶναι νίκη* ἐὰν μὴ νίκη, οὐδὲ στέφανος.

* * * Γίνου τίμιος ἄνθρωπος, καὶ τότε θὰ ἦσαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχει εἰς κακότροπος ὀλιγώτερον ἐν τῷ κόσμῳ.

* * * Οἱ νέοι οἱ στερούμενοι κεφαλαίου δύνανται νὰ καταρτίσωσι τοιοῦτον ἀποκόπτοντες τὴν περιττὴν δαπάνην τοῦ καπνοῦ, ἐὰν καπνίζωσι, καὶ τοῦ ποτοῦ, ἐὰν πίνωσι.

* * * Πρὸς κατατρόπωσιν τῆς συκοφαντίας χρειάζεταιται περιφρόνησις* ἐὰν ταράττηται τις ἐξ αὐτῆς τὴν καθιστὰ πιστευτὴν καὶ ὁ φόνος τοῦ δυσφημοῦντος δὲν ἀθῶναι τὸν συκοφαντούμενον* βίος παραδειγματικὸς καὶ ἡ ἀποχὴ κακολογίας ἔτι καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ συκοφαντοῦντος.

Ο ΤΑΦΟΣ

Ὁ τάφος κρύπτει πᾶν ἐλάττωμα, σκιάζει πᾶσαν πλάνην καὶ σβένυσι τὰ πάθη. Ἐκ τοῦ εἰρηνικοῦ ἐκείνου ἀσύλου δὲν ἀναβλαστάνει εἰμὴ βθεῖα μεταμέλεια καὶ λυπηραὶ ἀναμνήσεις. Τίς, ἀτενίζων τὸν τάφον τοῦ ἐχθροῦ του, δὲν συναισθάνεται αἰκτον; ἢ τίνας ἢ καρδιά, ὅσω σκληρὰ καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, δὲν κάμπτεται, βλέπουσα τὸν ἐχθρὸν εἰς κόνιν μεταβεβλημένον; Μόνον τῶν βαρβάρων ἴδιον τὸ ἐκδικεῖσθαι ἐπὶ τῶν τάφων.

ΟΙ ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ *

ΣΤΕΝΑΖΩ, λύπη φλογερὰ τὰ χεῖλη μου μακραίνει,
Ποθῶ ν' ἀναχωρήσω,
Εἰς ἄλλην γῆν νὰ μεταβῶ, νὰ ζῶ μεμονωμένη
Τὸν τόπον μου θ' ἀφήσω.

Ὁ κόσμος πλὴν ἀπέραντος, κ' ἐγὼ μικρὰ καὶ νέα
Τὸν οἶκον πῶς ἀφίνω;
Ἄνεμοζάλ' εἰς τὰ βουνὰ μυκάται φρικαλέα
Καλλίτερον νὰ μείνω.

Ὡς χελιδὼν τὴν ἀνοιξιν, ἐπιθυμῶ τὰ ξένα,
Ποθῶ ν' ἀναχωρήσω,
Νὰ δρέψω τ' ἄνθη τοῦ βουνοῦ τ' ἀφθόνως ἐσπαρμένα
Τὸν τόπον μου θ' ἀφήσω.

Πλανώμεθα διώκοντες φωτὸς ἀκτῖνα μίαν
Τὸν οἶκον πῶς ἀφίνω;
Δὲν ἐγεννήθην ἀρά γε εἰς ταύτην τὴν γωνίαν;
Καλλίτερον νὰ μείνω.

* Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Χ. Ζαλοκώστα.

Πορροιάζω τὸ φυτὸν ποῦ ἀνεμοὶ ζαλιζοῦν,
Ποῦ ν' ἀναχωρήσω,
Καὶ κάτω κλίνουν τὸ φυτὸν καὶ τάνθη του σκορπίζου·
Τὸν τόπον μου θ' ἀφήσω.

Πλὴν τάνθη θέλουν προσοχὴν, ἐν γῆ μικρὰ τηροῦνται·
Τὴν οἶκον πῶς ἀφίνω;

Οἱ φεύγοντες εἰς ξένην γῆν εὐκόλως λησμονοῦνται.
Καλλίτερον νὰ μείνω.

Ἄκται τῆς φαντασίας μου, ὦ μὴ με τυραννῆτε,
Τὸν οἶκον δὲν ἀφίνω.

Ἐγὼ τὸν πόδα προχωρῶ καὶ σεῖς παλινδρομεῖτε·
Καλλίτερον νὰ μείνω;

Ὅσο βαδίζεις, τὸ καλὸν μακρύτερον βαδίζει.
Τὸν οἶκον πῶς ἀφίνω;

Ὅστις διώκει τὸ καλὸν εἰς τὸν ἀέρα κτίζει·
Καλλίτερον νὰ μείνω.

Ὁ φεύγων τὴν πατρίδα του πικρὰ θ' ἀναστενάξῃ.
Τὸν οἶκον πῶς ἀφίνω;

Ὅπου γεννᾶται ἡ ψυχὴ, ἐκεῖθεν ἄς πετάξῃ·
Καλλίτερον νὰ μείνω.

Καλλίτερον τοῦ κήπου μου τὰ ῥόδα νὰ μυρίζουν,
Τὸν κηπὸν μου προκρίνω.

Ἡ λάμπ' ἡμέρα φωτεινὴ ἢ νέφη τὴν μαυρίζουν,
Καλλίτερον νὰ μείνω!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ Ἐμίρης τοῦ Ἀφγανιστάν, ὅστις διατελεῖ οἰονεὶ αἰχμάλωτος τοῖς Ἀγγλοῖς, ἀπεκάλυψε τὴν θέσιν ἔνθα ὑπάρχει τεθαμμένος Ἰησαυρὸς, ὃν καὶ ἀνεύρον. Ὁ Ἰησαυρὸς οὗτος συνίσταται ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ἀξίας 80,000 λιρῶν στερλινῶν.

— Ἡ διάσημος αἰοιδὸς Νίλσων θέλει δώσει δώδεκα παραστάσεις ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς τελέσεως τῶν γάμων τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου, δι' ἃς θέλει λάβει 90,000 φράγκα.

— Ἡ Κύπρος ἀφίσταται τοῦ Στομίου τῆς Σουεζικῆς διώρυγος 30 μίλια, ἢ δὲ Μελίτη 900 μίλια, εἶναι δὲ 40 ἄκις μείζων ταύτης.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποθανόντων ἐν Ἰνδίας ἐκ δηγημάτων ὄρων ἀνῆλθε τὸ 1869 εἰς 11,000.

— Τὸ φρούριον τῆς Βαρσοβίας περικλείει νῦν 60 ῥώσους κοινωνιστὰς καταδίκους. Οἱ πλείστοι τῶν καταδίκων τούτων εἶναι τεχνίται, οἱ λοιποὶ εἰσὶ διδάσκαλοι, σπουδασταὶ, μηχανικοὶ καὶ γυναικες. Μεταξὺ τῶν γυναικῶν εἶναι μία σπουδαστὴς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Πετρούπολεως καὶ μία δημοδιδασκάλισσα, αἱ λοιπαὶ εἰσὶν ἐκ τῆς χειρονακτικῆς τάξεως.

— Εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς Βανιάνοις, ἀπαντᾷ τις μέγα νοσοκομεῖον προωρισμένον εἰς τὴν νοσηλείαν τῶν πασχόντων ζώων. Αἱ ἀγέλαδες, αἱ αἰγες, οἱ κύνες κτλ. εἰσὶ δεκτοὶ ἐν αὐτῷ μετὰ μεγάλων φροντίδων. Ὑπάρχει μάλιστα ἓν νοσοκομεῖον διὰ τοὺς κορειοὺς καὶ τὰ ἄλλα ἔντομα τὰ ὁποῖα ἐνοχλοῦν τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ ἀποδεικνύει τὸν οἶκτον τοῦ λαοῦ τούτου πρὸς αὐτὰ τὰ εἶδη τῶν ἐντόμων, εἶναι, ὅτι πτωχὸς τις ἄνθρωπος λαμβάνει χρήματα, διὰ νὰ ἐκτεθῇ ἐπὶ ὀλόκληρον νύκτα εἰς

τροφὴν τῶν κορέων καὶ δένεται ἑκασισίως, ἵνα μὴ δυνηθῇ νὰ υποχωρήσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν βάνανον ταύτην.

— Πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ μετ' οὐ πολὺ σκοπιὰ ἐπὶ τῆς Αἴτης χάριν ἀστρονομικῶν, μετεωρολογικῶν καὶ σεισμολογικῶν παρατηρήσεων. Τὸ μέρος ἔνθα ἀνεγερθήσεται κεῖται εἰς ὕψος 9652 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης· τὰς δαπάνας θέλει καταβάλλει ἐν μέρει μὲν ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις καὶ ἐν μέρει τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κατάνης.

— Πληθυσμὸς τοῦ κόσμου.— Ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου δύναται νὰ ὑπολογισθῇ εἰς 1,421,000,000 διαιρούμενα ὡς ἑξῆς: Εὐρώπη 309,000,000, Ἀσία 824,000,000, Ἀφρικὴ 199,000,000, Ὀκεανία 4,000,000, Ἀμερικὴ 85,000,000. Οἱ κατ' ἔτος ἀποθνήσκοντες καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἀνέρχονται εἰς 35,698,350 ἄνθρωποι ἄλλαις λέξεσιν ἀποθνήσκουσι 97,790 καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἀπ' ἐτέρου αἱ γεννήσεις ἀνέρχονται εἰς 104,800 καθ' ἑκάστην. Ἐβδομήκοντα νέα ὑπάρξεις ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον ἀνά ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας. Ἐκ τούτων ετησίως ἀποθνήσκουσιν 3,000,000 ἐκ φθίσεως. Κατὰ τινα δὲ διάσημον ἰατρὸν ἡ ἀσθένεια αὕτη ἐπικρατεῖ μᾶλλον εἰς τὰ θερμὰ ἢ τὰ ψυχρὰ κλίματα. Εἰς τὰς βορειοτάτας χώρας ἡ νόσος αὕτη ἢ εἶναι ἐλαχίστη ἢ ὅλως ἀγνωστος.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Σὰς ἀφίνω, πτηνὰ τῆς Ἑλλάδος,
Μελωδοὶ τῶν δασῶν σὰς ἀφίνω,
Τῆς ψυχῆς μου τὸν πόθον ἐκχύνω,
Ὡ ἐδάφη σεπτὰ τῆς Παλλάδος.

Τὸ οὐράνιον τοῦτό σας κλίμα
Ἐπ' ἐμοῦ ὡσεὶ μύρον ἐχύθη,
Τυπωμένην κρατῶ εἰς τὰ στήθη
Τῆς Ἑλλάδος τὴν γῆν καὶ τὸ κύμα.

Ὡς τοῦ δένδρου κοπτόμενος κλάδος,
Ἐχων φύλλα ξηρὰ, μαραμμένα,
Κ' ἐγὼ οὕτω μακρὰν εἰς τὰ ξένα
Θέλω κλαίει τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ πωλοῦνται εἰς μετρίας τιμὰς τὰ ἑξῆς:

Τὰ Ἄπαντα τοῦ Σολομοῦ.

Θρησκευτικαὶ Μελέται.

Ὁ ΔΙΚ. Διήγημα τερπνότατον.

Αἱ ΛΥΟ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΙ.

«Πελοποννησιακὴ καὶ ἄλλωσις Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων» ἐν ἔτει 1453 κατὰ τὰς πηγὰς, ὑπὸ Α. Δ. Μορτμάνου.

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ ἡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ 1878 ἐν Μακεδονίᾳ Ἡπειρῷ καὶ Θεσσαλίᾳ μετὰ εἰκονογραφίῶν, ὑπὸ ΜΙΑΤΙΛΑΟΥ Δ. ΣΕΪΖΑΝΗ.

Εὐρίσκειται καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

Τὸ ὅλον Σύγγραμμα ἀποτελεῖ 27 περιόδου τυπογραφικὰ φύλλα εἰς ἐκλεκτὸν χάρτην καὶ τιμᾶται Δρ. νέας 5.